

Sygn. akt VI Gz 131/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Anna Harmata (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Stafska

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w Ł.

przeciwko Towarzystwu (...) SA
w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego

w R. V Wydziału Gospodarczego z dnia 7 kwietnia 2014 r., sygn. akt
V GNc 5457/13

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do dalszego prowadzenia Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Łąncucie powód (...) Sp. z o.o. w Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) SA w W. kwoty 41 810,00 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Postanowieniem z dnia 30 września 2013r. Sąd Rejonowy w Łąncucie uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu – Sądowi Gospodarczemu w Rzeszowie (k- 42).

Dnia 13 lutego 2014r. Referendarz Sądowi w Sądzie Rejonowym w R. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k- 54), którego odpis wraz z odpisem pozwu został doręczony pozwanemu w dniu 13 marca 2013r, stąd termin do wniesienia sprzeciwu upływał w dniu 27 marca 2013r.

W dacie tej pozwany nadał na pocztę sprzeciw, kierując go do Sądu Rejonowego w Łąncucie. W dniu 1 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Łąncucie sprzeciw ten za pismem przesłał Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie, jak wskazał - jako mylnie przesłany do tut. Sądu.

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie odrzucił sprzeciw pozwanego, w uzasadnieniu wskazując, iż skoro pozwany otrzymał odpis nakazu w dniu 13 marca 2013r. nadał go w dniu 27 marca 2012r. do Sądu Rejonowego w Łąncucie, a Sąd ten przesłał przedmiotowy sprzeciw Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie w dniu 1.04.2014r. to sprzeciw ten należało uznać za spóźniony i jako taki odrzucić na zasadzie art. 504 i 503 kpc.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pozwany, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego:

1. art. 503 par. 1 kpc poprzez błędne jego zastosowanie skutkujące uznaniem, że Sąd Rejonowy w Łąncucie nie był sądem właściwym do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym,
2. art. 504 par. 1 kpc poprzez jego błędne zastosowanie skutkujące uznaniem, że sprzeciw został wniesiony przez pozwanego po upływie terminu.

W uzasadnieniu dla niniejszego pozwany przytoczył treść art. 503 par. 1 kpc wskazując, iż sprzeciw został skierowany w terminie do właściwego Sądu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie pozwanego jest uzasadnione.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego było przyjęcie, iż sprzeciw został skierowany do Sądu niewłaściwego, stąd w konsekwencji przyjmując datę nadania go dopiero przez Sąd Rejonowy w Łąncucie do Sądu Rejonowego w Rzeszowie, Sąd ten uznał, iż sprzeciw został nadany po terminie.

Stosownie do treści art. 503 par 1 kpc pismo zawierające sprzeciw wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty, a w przypadku nakazu wydanego przez referendarza sądowego – do sądu, przed którym wytoczono powództwo.

W rozpatrywanej sprawie niewątpliwie nakaz zapłaty wydał referendarz sądowy stąd też zgodnie z treścią w/w normy sprzeciw winien być zostać wniesiony do sądu, przed którym wytoczono powództwo. Pozwany wskazał, iż powództwo wytoczono przed Sądem Rejonowym w Łąncucie i brak podstaw dla odmowy mu racji skoro pozew istotnie został wniesiony do Sądu Rejonowego w Łąncucie.

Powyższa norma nie jest jednoznaczna i precyzyjna wobec sytuacji, gdy powództwo zostało wniesione do sądu niewłaściwego, a sąd ten przekazał sprawę sądowi właściwemu (art. 200 par. 1 kpc), w którym to referendarz wydał nakaz zapłaty. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie dają jasnych wskazówek ku temu, który sąd jest w takiej sytuacji „sądem, przed którym wytoczono powództwo”, sformułowanie „wytoczenie powództwa” używa się bowiem również wobec wytoczenia powództwa przed sądem niewłaściwym (por. orzeczenie SN z dnia 8 sierpnia 1968r. I CR 121/68).

Wobec rozbieżności pomiędzy wykładnią literalną, a celowościową omawianej normy i sformułowania jej w sposób niejednoznaczny brak podstaw dla wykluczenia zasadności stanowiska pozwanego i przyjęcia, iż sprzeciw skierowany do Sądu, do którego wniesiono pozew (w Ł.) został wniesiony do Sądu niewłaściwego.

Stąd też orzeczono jak w sentencji na mocy art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)